



Stukken voor de Redactie
te zenden vóór den 15en
der maand aan:

G. D. DUURSMA,
Achter de Hoven 114 bis,
LEEWARDEN.

Redactie:
G. D. DUURSMA.
J. M. VAN DEN HOUTEN.

Girorekening
No. 133560 • DRUMPT bij Tiel.

Alle correspondentie te
richten aan het Secretariaat

Adres:

Mej. J. J. E. v. D. THOORN,
Amalia van Solmsstraat 80,
DEN HAAG.

Bestuur: CHR. DE RINGH, *Voorzitter*, Hilversum, van Ostadelaan 23; Mej. J. J. v. D. THOORN, *Secretaresse*, den Haag; B. TH. KRABBENDAM, *Penningmeester (tijd.)*, Drumpt bij Tiel; G. D. DUURSMA, Leeuwarden, Achter de Hoven 114bis; J. M. VAN DEN HOUTEN, Rotterdam, Mathenesserlaan 364.

AAN DE LEZERS.

Naar aanleiding van het artikeltje „Den blik vooruit!” in het October-nummer, mochten wij van verschillende zijden blijken van instemming ontvangen.

Sommigen stelden ons gerust, dat zij er niet aan dachten hun reeds jaren geleden aangegaan lidmaatschap op te zeggen.

Anderen beloofden hun best te doen nieuwe leden te winnen.

Meerderden vroeger ons het Novembernummer ter kennismaking aan niet-leden te zenden.

Met genoegen hebben wij aan dit laatste verzoek voldaan. En zoo zal dan menigeen, die „Succulenta” niet kent, of het niet meer leest, doordat hij het lidmaatschap der vereeniging had opgezegd, kennis van den inhoud kunnen nemen.

Wij stellen er prijs op te verklaren, dat wij van dit nummer door extra afbeeldingen of bijzondere artikelen, geen speciaal propaganda-nummer hebben gemaakt, dat naar uitvoering of inhoud mooier is dan de andere afleveringen.

Wij streven steeds naar een veelzijdigen actueelen inhoud. Het internationale contact, dat wij met de grootste succulentenkenners hebben, stelt ons in staat „Succulenta” wetenschappelijk niet alleen op peil te houden, doch ook om ons orgaan een eerste plaats in de succulenten-literatuur te laten innemen. Vooraanstaande succulentenvrienden in het buitenland erkenden dit ongevraagd en volmondig.

Daarnaast geven wij ook de lezers gaarne gelegenheid van hun

ervaringen mededeeling te doen, terwijl de vragenrubriek voor ieder openstaat die iets wil weten.

Wij hopen, dat vele adspirant- en oud-leden zich in deze maand voor het lidmaatschap per 1 Jan. 1936 bij het secretariaat (Mej. J. J. E. v. d. T h o o r n, Amalia van Solmsstraat 80, 's-Gravenhage) zullen opgeven.

Wie er opgesteld is den loopenden jaargang nog compleet te ontvangen, kan dezen, voorzoover de voorraad strekt, nog krijgen, wanneer men vóór 1 December f 3.- stort op girorekening 133550 Drumpt bij Tiel, met vermelding: „voor jaargang 1935”.

Zij, die lid worden voor 1936 en de contributie reeds nu voldoen, ontvangen het October-, November- en Decembernnummer gratis toegezonden.

HET BESTUUR.

CONOPHYTUM N. E. Br.

Door Dr. A. T i s c h e r,

In het najaar van 1934 kwam bij mij weer een groot aantal Conophyten in bloei, waardoor ik in staat ben een volledige beschrijving te geven van planten, die tot nu toe onvoldoende beschreven waren en die daardoor gemakkelijker herkend kunnen worden.

Conophytum Taylorianum, Dtr. et Schwant.

Aan de beschrijving in het Zeitschrift für Succulentenkunde Vol. 11 pag. 27 is het volgende toe te voegen:

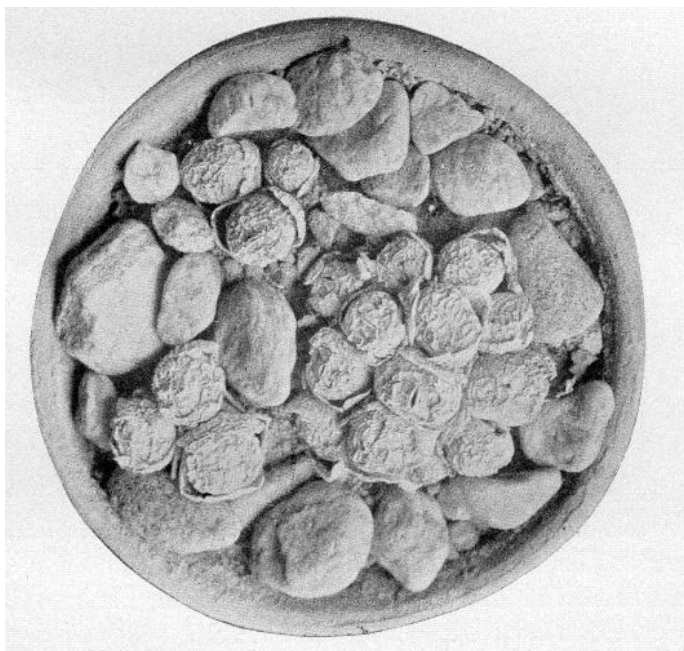
Beschrijving van de bloem: Vruchtbeginsel ingesloten, kelkbuis 8 m.M. lang, groenachtig, een weinig platgedrukt met 5 groene punten van 1½ m.M. lengte. Bloemkroonbuis 9 m.M. lang, wit, bloemkroonblaadjes 45 in 3-4 kransen, tot 1 m.M. breed, 8-9 m.M. lang, met stompe punten, of de toppen iets kantig, de binnenste bloemblaadjes smaller en gedeeltelijk veel korter, glanzend, kleur donker rose-lila tot bleek lila, naar beneden toe wit. Meeldraden talrijk, de binnenste evenlang als de bloemkroonbuis, de buitenste een eindje boven de buis uitstekend. Helmknop geel, helmdraden geel, naar beneden in wit overgaand. De 5 stijlen met de stempels boven de meeldraden uitstekend, ± 8-10 m.M. lang, van onderen nauwelijks met elkaar vergroeid, geel, aan den onder-

kant witachtig groen. Middellijn van de bloem 15-17 m.M., bloem des voormiddags bij zonschijn geopend, niet geurend.

Conophytum Loeschianum, Tisch.

Aanvulling op de beschrijving in Succulenta 1931, pag. 225.

Beschrijving van de bloem. Vruchtbeginsel ingesloten, doch zichtbaar in de spleet van het plantenlichaam. Kelkbuis groenachtig wit, tamelijk wijd (tot $2\frac{1}{2}$ m.M.), 3 m.M. lang, met 4 punten, elk 1 m.M. lang, die iets bruinachtig getint zijn, Bloemkroonbuis langer dan

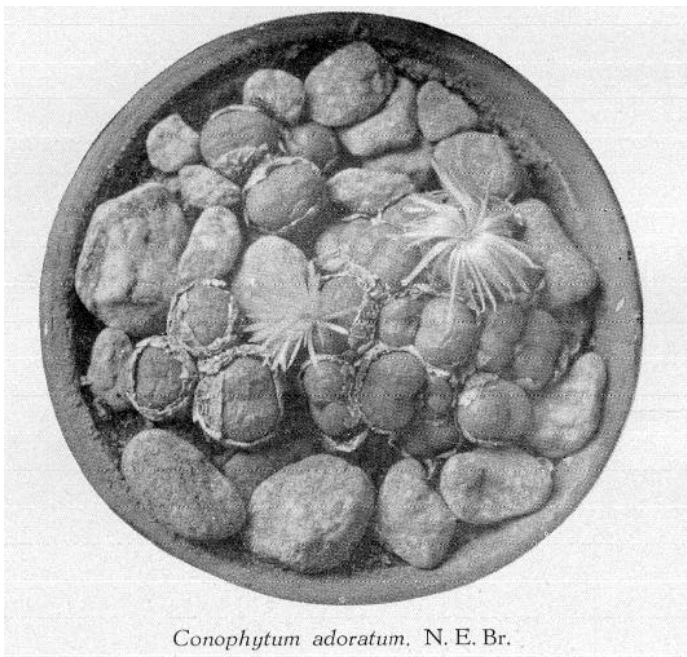


Conophytum adorum, N. E. Br., in rusttoestand.

de kelkbuis 6-7 m.M. lang, wit. Bloemkroonblaadjes 25, in 2 kransen, 3-4 m.M. lang, smal, spits toeloopend, naar den top toe niet breeder wordend, wit tijdens het uitbloeien geelachtig wordend. Meeldraden tot aan den uitgang van de buis reikend, helmknoppen geel, tamelijk groot (- 1 m.M. lang), helmdraden wit. Stempels 4, ongeveer 6-7 m.M. lang, groenachtig wit, zonder stijl. Bloem des voormiddags bij zonschijn geopend.

Conophytum adoratum; N. E. Br.

Van wege haar zeer mooie bloem behoort deze soort tot de mooiste conophyta. Bloeitijd omstreeks October. De kleur van de bloem is fijn lila, ruikt eenigszins naar amandelen, en opent zich



Conophytum adoratum. N. E. Br.

gedurende den nacht. Bijgevoegde afbeeldingen geven elk een drietal planten. De eerste afbeelding laat zien hoe in den rusttoestand de nieuwe bladparen geheel en al door de resten van het oude plantenlichaam zijn omhuld. Op de tweede afbeelding ziet men de groei-periode in den herfst, en tevens de bloem.

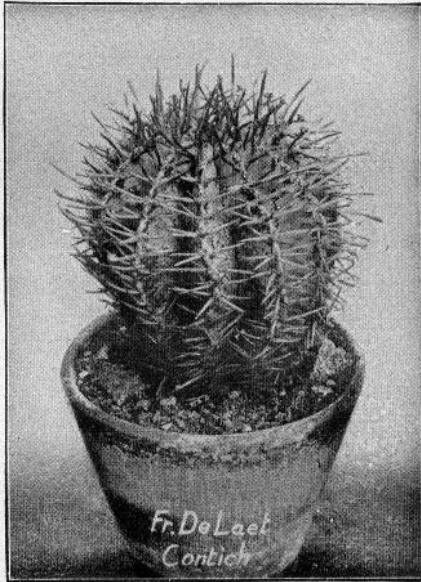
Vert. F. S.

EUPHORBIA EN CACTUS.

Tusschen de Amerikaansche Cactussen en de Afrikaansche Euphorbia's bestaat, wat de *uiterlijke* vormen betreft, een merkwaardige overeenkomt. (Wat trouwens ook met andere succulentengeslachten het geval is, zooals wij op een lezing te Groningen met veelzijdig fotomateriaal hebben laten zien).

Wat de cactusvormen betreft kunnen wij hiernaast bijna steeds een gelijke Euphorbia-vorm stellen.

Om slechts een paar voorbeelden te noemen: *Cereus peruvianus*, - *Euph. canariensis*, *Euph. globosa* - *Tephrocactus* (kogel-opuntia), *Euph. aphylla* - *Rhipsalis Casssytha*, *Euph. multiceps* - vele *Mammillaria*'s, *Euph. meloformis* - vele *Echino-cactussen*, *Euph. splendens* - *Peireskia*, enz.



Euphorbia horrida Boiss

De hierbij afgebeelde *Euph. horrida* eindelijk vertoont in jeugd-vorm een opvallende gelijkenis met *Echinopsis tubiflora*. Gelijksortige levensvoorwaarden (lichtinvloed, grondsoort, vochtigheid der lucht, enz.) riepen ongeveer dezelfde vormen in het leven.

Uit wetenschappelijk oogpunt is het van groot belang zulke overeenkomstige plantenvormen ter vergelijking naast elkaar in botanische collecties te hebben.

Veel te lang heeft de wetenschap de biologische waarde der succulenten verwaarloosd. Want bijna alle botanische bijzonderheden vinden wij in een of andere succulent terug, terwijl er bovendien tal van waarnemingen bij de succulenten te doen zijn welke bij andere planten niet worden aangetroffen.

En de liefhebber zal, door dergelijke bijzonderheden in zijn verzameling op te nemen, deze niet alleen waardevoller en interessanter maken, doch tevens zijn liefhebberij veredelen en verdiepen, en daardoor zijn planten nog meer gaan liefhebben, waardeeren en bewonderen.

G. D. D.

HET LEEKENHOEKJE.

Alle correspondentie over deze rubriek s. v. p. te richten aan M. v a n d e n H o u t e n, Mathenesserlaan 364a te Rotterdam. November.

Het was maar net op tijd, dat we de planten binnenhaalden, want de eerste nachtvorst was er dit jaar bijzonder vlug bij en al zou oogenschijnlijk de schade op het eerste gezicht nog wel zijn meegeelopen, na enkele weken zouden we pas de gevolgen hebben bemerkt. Enkele zwakke plekjes zouden bevroren zijn geweest en dit afstervende weefsel had achtereenvolgens de rest aangetast. Zeker er zijn ook cactussen, die zoogenaamd winterhard zijn en hiertoe behooren enkele Opuntiasoorten, zooals *O. arizonica*, *camanchica*, *fragilis*, *humilis*, *occidentalis*, *Rafinesquei*, *polyacantha*, *rhodantha*, *vulgaris* en nog enkele andere, waarmede men in niet al te koude en natte winters wel eens een behoorlijk succes heeft, doch al te hoogen dunk moet men zich van die winterhardheid maar niet maken. Het is niet de koude, die het hem doet, of beter gezegd, die maakt, dat ze het niet doen, maar de hooge vochtigheidsgraad. Op onze rotspartij, gemaakt van sintels en gedeeltelijk weggekropen tusschen de winterhei is het nog een heele dobber voor ze om den winter door te komen en de nieuwgroei in den zomer weegt maar nauwelijks op tegen wat er elken winter verloren gaat. Trouwens als het alleen maar de koude was, zouden we bijna al de hooggebergtesoorten, die de laatste jaren door *B a c k e b e r g* op groote hoogte (bijna 4000 M.) zijn verzameld (bijv. *Oreocereus Celsianus*) bij ons gerust buiten kunnen laten staan, want die zijn in hun eigen vaderland nog heel wat anders gewoon. Het gaat er echter mee als met de planten uit de buurt der Alpengletschers. Die kan men beter ter plaatse laten staan, want bij ons zijn ze onherroepelijk ten doode opgeschreven. En zoo is het met de hoog-alpinen onder de cactussen al evenzoo. De klimaatsomstandigheden zijn hier zoo hemels-

breed verschillend met die in hun vaderland, dat we slechts met de grootste moeite en zorgen deze alpenkinderen onder de cacteën in de kas in het leven kunnen houden. De droge lucht van een centraal verwarmd vertrek biedt echter aan bepaalde soorten een goede kans. Zoo staan we vaak verbaasd van de fraaie Euphorbia's die vroeger als extra lastig golden en die thans zonder moeite in de kamer kunnen worden gekweekt. Men zou zijn verzameling eigenlijk moeten aanpassen aan de omstandigheden. Soorten, waarmede men geen succes heeft, ondanks alle zorgen besteed, ruime men liever op en neme er datgene voor in de plaats, waarvan de ervaring U geleerd heeft, dat ze het wel doen. Deze manier van kweeken is o.i. verstandiger dan, dat men jarenlang sukkelt met slecht groeiende of kwijnende planten. Onze kweekruimte is nu eenmaal beperkt en zelfs wie over een behoorlijke kas beschikt, zal toch gemerkt hebben, dat bepaalde geslachten of soorten het veel beter doen dan andere, zonder dat men daarvoor een navijsbare reden kan opgeven. Zoo kennen we liefhebbers, die een ideale serre bezitten voor Phyllo's maar waar de levende steenen geregeld dood gaan. Ligt het nu niet voor de hand zich in de richting der Phyllo's te specialiseeren en te trachten hierin het hoogste te bereiken. Op dit belangrijke punt voor onze liefhebberij hopen we nog eens nader terug te komen.

We willen eindigen met nog een paar wenken. Kijk de planten, die buiten hebben gestaan goed na. Bij vele vetplanten zullen eenige bladeren afvallen als gevolg van den overgang. In het bijzonder de Echeveria's, boomvormige Sempervivums en Sedums hebben hiervan last. Verwijder deze bladeren zorgvuldig, want ze kunnen aanleiding geven tot schimmelvorming. Stapelia's met een enkel rot plekje aan den voet, zakken soms na eenigen tijd als pap in elkaar. Vlug erbij dus met het mes en wat houtskoolpoeder. En denk vooral om het beruchte lekwater. Bij de zaailingen beteekent elke druppel een slachtoffer.

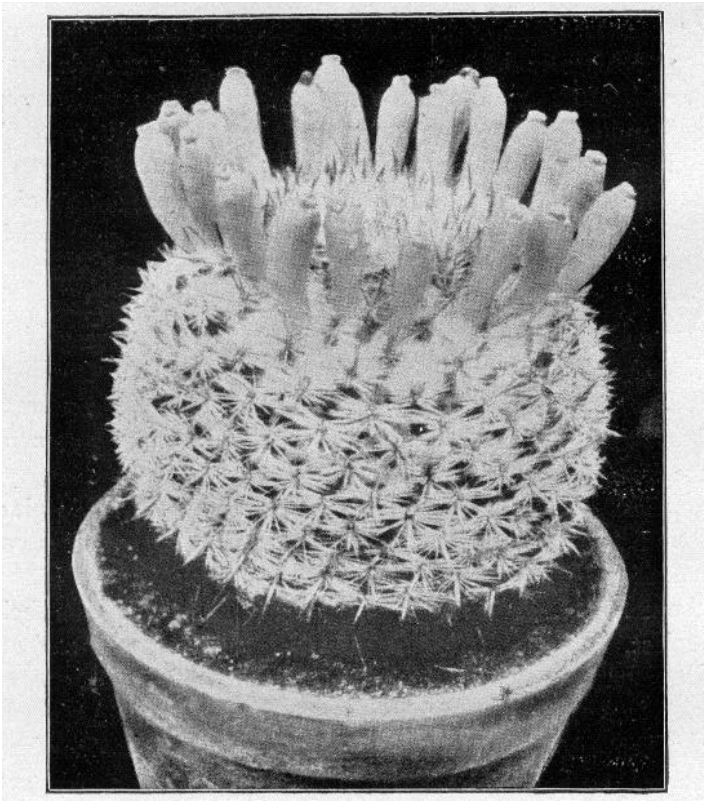
v. d. H.

PLANTEN WAAR MEN TWEEMAAL PLEZIER VAN HEEFT.

De meeste cactussen schenken ons altijd genoeg door haar grillige vormen. Zelfs een eenvoudige Phyllocactus kan nog een goed effect maken, wanneer ze de achterhoede vormt van een paar

kleinere *Opuntia*'s, aan de voorzijde geflankeerd door bolcactussen of zuilvormige *Cereus*soorten. Dan schijnen ons de driekantige bladachtige scheuten werkelijk mooier dan wanneer ze in een hoekje bij elkaar staan.

Echinocactussen en *Lobivia*'s zijn altijd mooi door de kleurige bedoorning, terwijl de *Mammillaria*'s door regelmatige vormen en vaak zachtzijdeachtige beharing uitblinken,



Mammillaria chionocephala.

J. A. Purp.

Het hoogtepunt van elke cactus is echter de bloei. Staat een plant in bloei, dan boeien haar vormen niet in de eerste plaats, doch heeft men uitsluitend oog voor de bloemen. Jammer dat dit altijd zoo kort duurt!

Er zijn echter cactussen welke na den bloei nòg eens een hoogtepunt bereiken. Onze foto van *Mammillaria chionocephala* J. A.

Purp. geeft daarvan een schitterend voorbeeld. In een regelmatigen krans staan de ruim 1½ c.M. groote, zwak driekantige, iets gebogen, karmijnroode bessen rondom den top der plant. Merkwaardig, de slechts 1 c.M. groote, rose roode bloempjes maken plaats voor veel grooter vruchten, welke door haar felle kleur het oog ongemeen boeien, en bovendien de plant lang sieren, want de bessen blijven wel een jaar goed. Bij *Mam. prolifera* (Mill) Haw., beter bekend als *M. pusilla* D. C. en haar varieteit *multiceps* S.D. ziet men hetzelfde. 't Is opmerkelijk, dat „leeken” die zulke met bessen getooide planten zien, er direct belangstelling voor toonen, doch haast niet kunnen begrijpen, dat dit vruchten zijn. Liefhebbers doen goed enkele van deze „besdragers” in hun collectie te hebben, want van zulke planten heeft men tweemaal plezier!

G. D. D.

BEHANDELING VAN ONZE MESEMS.

November.

Wie niet over kaswarmte kan beschikken, heeft zijn planten nu allemaal binnengebracht. Ook nu kunnen we nog rekenen op vele bloeiers bij Lithops, Conophyta, Titanopsis, Fenestraria, Aloinopsis, Stomatium, enz., als de planten binnenshuis een goede plaats gekregen hebben voor een venster op het Zuiden of Zuid-Oosten, waar elke zonnestraal benut kan worden, waar ze warm staan en tevens geregeld gelucht kunnen worden. Op deze wijze bloeien bij mij in de huiskamer vrijwel elk jaar *Gibbaeum dispar*, *Ophthalmophyllum*, *Titanopsis* e.a. Zelfs struikvormen, zooals *Faucaria* enz. bloeien dan voor de tweede maal, Lithops gaat elken dag weer in de kas, zelfs als de temperatuur maar even boven nul is. Als het niet te lastig was, deed ik dat ook met de overige stamlooze vormen.

Wanneer onze planten binnenshuis moeten overwinteren, stellen we de struikvormen in de eerste plaats voor het raam. Daarachter komen te staan de stamlooze Mesems, zooals Lithops enz. Alles zoo-veel mogelijk licht. Ze kunnen allen koel staan, een temperatuur van $\pm 5^{\circ}$ C, is voldoende, als ze volkomen droog gehouden worden. Vooral in deze maand moeten we trachten, zorg te dragen, dat de planten niet doorgaan met groeien. Dit is vooral met *Cheiridopsis* en *Fenestraria* het geval. Door luchten nog zooveel mogelijk afharderen. De volgende Mesems, zooals *Aloinopsis*, *Argyroderma*, *Bergeranthus*, *Cheiridopsis*, *Dinteranthus*, *Didymaotus*, *Ebracteola*, *Fenestra-*

ria, Ophthalmophyllum, Odontophorus, Hereroa en enkele anderen zetten we, indien mogelijk, iets warmer, bijv. 5°-10° C. Fenestraria is wel het moeilijkste door den winter heen te helpen. Ook de warmer geplaatste planten worden droog gehouden. Het prikkelen tot verder groeien door water te geven, heeft tot gevolg, dat we onze planten verliezen. Het eigenaardige is wel, dat de struikvormen in deze periode het water veel minder goed verdragen dan bijv. Conophyta en Ophthalmophyllum. De withuidigen, zooals Dracophilus, Juttadinteria, verder Cheiridopsis en Conophyta staan in den winter niet volkomen droog. Het bevochtigen van de bladeren der withuidigen geeft direkt aanleiding tot rotting.

Zaailingen van Februari-Maart worden als volwassen planten behandeld. Latere zaailingen krijgen een warmere standplaats en worden niet geheel droog gehouden. Zorg dragen de plantenlichamen niet nat te maken, vooral niet bij den wortelhals.

F. SWÜSTE.

ZAAIPROEVEN MET CACTUSZAAD UIT NEDERLANDSCH WEST-INDIE.

Eerder dan ik had durven verwachten ontving ik antwoord op de vraag onder bovenstaand opschrift in het Septembernummer.

De heer P. H. S e g e r s te Hoogland zond mij n.l. een prachtig frisch groene zaailing van een Melocactus, welke een krachtig ontwikkeld wortelstelsel vertoonde.

De heer S e g e r s schrijft daarbij: al een paar maal heb ik 't beproefd met importen van *Melocactus communis*, maar 't ging niet, tenminste niet zooals ik dat wenschte. Zij hebben eenigen tijd een kwijnend bestaan en gaan dan 't hoekje om. Toch kon ik nog wát redden, want ze gaven bloemen en zaad. Verleden jaar heb ik daarvan voor 't eerst gezaaid en met goed resultaat, want ik kreeg pl.m. 80 zaailingen. Deze groeien tot nu toe volgens mijn meening heel goed. In den winter 1934-1935 heb ik ze met weinig moeite over gehouden. Voorjaar 1935 heb ik ze verplant in zuiveren bladgrond. Ze kregen een plaats in een bak, die zich boven in de kas bevindt, zoodat de planten ongeveer een handbreed van 't glas stonden, dus dicht bij de zon en warm. Ook heb ik een zestal geënt op *Opuntia cylindrica*. De enting gelukte met alle zes. Ze groeiden

echter minder goed dan die op eigen wortel, of dit 't volgend jaar soms nog anders wordt, zullen we moeten afwachten.

Dit jaar heb ik weer gezaaid. Ook nu kwam het zaad goed op en een 20-tal planten groeien weer voorspoedig, zoodat ik nu voorloopig genoeg heb. Gaarne wil ik ruilen met *zaad* van andere Melo's of bolvormige West-Indische cactussen. (Planten natuurlijk ook.)

Hoogland.

P. H. SEGERS.

NOMENCLATUUR BACKEBERG.

Zooals bekend is, heeft de plantenbeschrijving van de familie der Cactaceae volgens het systeem S c h u m a n n vrijwel afgedaan. Hoe lang de Duitsche liefhebbers ook aan dit systeem hebben vastgehouden, de vele soorten welke de laatste jaren werden ontdekt, en die zich niet meer in dit systeem lieten inwringen, noopten naar een verbetering uit te zien. Het systeem van de Amerikaansche Cactuskenner Brit t o n & Rose bleek evenmin aan de gestelde eischen te voldoen en zoo zagen wij A l w i n B e r g e r in zijn „Kakteen” (Stuttgart 1929) de poging wagen, om, met gebruikmaking der gegevens van S c h u m a n n een verbeterd systeem te ontwerpen, dat het omslachtige van B r i t t o n en R o s e miste. A l w i n B e r g e r deed hiermee een grooten stap in de goede richting, maar niet in alle opzichten was zijn verbeterde systeem even logisch. Aan C u r t B a c k e b e r g, de bekende Cactusjager, die een groot kenner der cactusflora is en al de cactusgebieden doorkruiste, die ter plaatse antwoord zocht en vond op de vele vragen en mysteries, waarvoor men zich bij diepgaande studie geplaatst zag, komt de eer toe een systeem ontworpen te hebben, dat een duidelijke eenvoud aan de logische juistheid paart. Velen hebben zich in den beginne met woord en geschrift tegen B a c k e b e r g 's werk verzet, zelfs laster en verdachtmaking zijn hem niet gespaard, doch hij is rustig doorgestaan, zijn denkbeelden voor wetenschap en liefhebber nader uiteen te zetten.

Thans is B a c k e b e r g 's streven met gunstigen uitslag bekrond. De Deutsche Kakteen Gesellschaft heeft de nomenclatuur, zooals B a c k e b e r g die in zijn viertallige „Blatter für Kakteenforschung” publiceerde, officieel erkend. De Amerikaansche Cactus Society heeft mededeeling gedaan, dat zij het systeem B a c k e b e r g als het officieele systeem voor het gebruik der Cactus So-

ciety zal aannemen. In Denemarken verschijnt binnenkort een groot handboek over de Cactaceae, vervaardigd door G r a a f K n u t h en B a c k e b e r g, waarin alle nieuw ontdekte cactussoorten der laatste jaren wetenschappelijk (met latijnsche diagnose) zullen worden beschreven. De indeeling der familie geschiedt volgens het nieuwe systeem B a c k e b e r g.

Zoo zal dan ons land met België dit nieuwe systeem ook moeten erkennen en aanvaarden.

In de derde druk van „Onze Cactussen” welke dezer dagen verschijnt, is met de indeeling en beschrijving der soorten volgens de nomenclatuur B a c k e b e r g inmiddels ook reeds rekening gehouden.

Wie wat meer van nabij bekend is met de groote moeilijkheden, welke het ontwerpen van een nieuwe nomenclatuur met zich brengen, moet bewondering koesteren voor den man, wien geen ontberingen te veel, geen kosten te zwaar en geen moeite te groot waren, om zoowel in de oudste en nieuwste literatuur als op de onherbergzame groeiplaatsen der planten door te dringen, het natuurlijk verband bij groei- en levensvoorwaarden op te sporen, om dit alles samenvattende, vergelijkende en critisch toetsende, tot een logisch geheel te komen.

G . D . D .

CACTUSNAMEN,

De laatste jaren worden ons vele cactusplanten aangeboden en vooral veel zaailingen, welke door hun schoone vorm de liefhebbers bijzonder aantrekken. Daarbij zijn ook vaak plantjes, welke ons nog geheel onbekend zijn en zoo is het verklaarbaar, dat bijna elk liefhebber zich telkenjare eenige nieuwe plantjes aanschafft, teneinde zijn verzameling uit te breiden.

Zoo ging het ook mij vorig jaar en voor enkele centen werd ik dan de bezitter van een klein plantje met den naam „Lobivia Granlichii”. O, het was niet groot, klein zelfs, maar de bedoorning was zeer fraai en vooral de lange, gebogen middenstekel op elke doornbundel vond ik zeer interessant. En dan de naam „Lobivia” wekte ook nog toekomstdroomen.

Bij de andere planten geplaatst, kon ik al vrij spoedig bespeuren, dat ze het naar den zin had; er zat groei in, maar het kwam mij toch voor, dat het geen groote plant zou worden. Ik was echter zeer

verbaasd toen ik zoo omtrent begin Mei van dit jaar aan het kleine plantje een tweetal donker gekleurde pluisjes bemerkte, welke al spoedig bloemknoppen bleken te zijn.

Nu was mijn verwachting nog meer gespannen; wat zou het geven? Geleidelijk werden de knoppen grooter, doch het rood wat ik verwachtte, bleef uit. 't Werd een zwart behaarde knop, waaruit op een goeden avond een buitengewoon fraai gevormde bloem te voorschijn kwam, doch rein wit.

Een ideale Echinopsisbloem in klein formaat!

Was ik nu aan eene zijde verrukt over zulk een schoone bloem



Echinopsis Kratochviliana (Back).
 („Lobiviopsis Graulichii” Frit.)

aan zoo'n nietig plantje, aan de andere zijde was toch nog eenige teleurstelling want, het kon wezen wat 't wilde, maar een Lobivia was het niet! Wat dan wel? Ja nu begint eigenlijk het raadsel. Gelijk ik reeds in den aanvang zeide; er komen de laatste jaren zoo veel onbekende planten aan de markt, dat een liefhebber bijna onmogelijk met al die namen op de hoogte kan blijven. Dan maar eens zoeken, want er zal zeker een verkeerd naamhoutje bij geplaatst zijn. Nu ben ik wat de nieuwe literatuur aangaat niet erg

ruim voorzien en in de beeld catalogus 1934 van C u r t B a c k e b e r g, vond ik wel iets wat er op leek, maar ik dorst er toch niet op ingaan want de daar afgebeelde plant N°. 1229, onder de naam „Echinopsis Kratochviliana” (wat een onmogelijke naam) kwam er wel kort bij, maar toch, die belangrijk sterk ontwikkelde gebogen middelstekel, ja dat was nog niet wat je noemt!

Toen ik echter kennis kreeg van het boekje, door F r i e uitgegeven, schafte ik mij dit aan, mogelijk kon dan het raadsel opgelost worden, en jawel, daar trof ik een naam aan welke het naamhoutje eenigrins beantwoordde: n.l. „Lobiviopsis Graulichii”. Meer zekerheid verkreeg ik echter door de daarbij geplaatste opmerking, dat dezelfde plant door B a c k e b e r g als „Echinopsis Kratochviliana” was benoemd. Ziezoo, mijn vermoeden was juist geweest en de naam wist ik! In gemoede vraag ik mij nu echter af, waar moet het op het oogenblik heen met al die naamgeverij? Ik geloof dat wij vrijwel op het hoogtepunt van naamverwarring staan, want wat is nu Lobiviopsis? Ik kan mij wel indenken dat een splitsing van sommige geslachten uit botanisch oogpunt zeer wenschelijk en nuttig was, maar of dat aldoor maar verder splitsen niet de grens overschrijdt is voor mij een andere vraag.

Bedoeld plantje is opgenomen op ware grootte, dus heeft geen nadere toelichting noodig.

Zwollerkerspel.

F. VOORWINDE.

In verband met de opmerking betreffende ongemotiveerde naamsverwarring verwijzen wij naar het artikel „Nomenclatuur Backeberg”. Hopelijk zal door een internationale overeenkomst tusschen de cactuskenneren, binnen afzienbaren tijd meer eenheid in de nomenclatuur bereikt kunnen worden.

Overigens is het voor hen, die hun planten zuiver op naam willen hebben een vereischte, deze te betrekken van een adres, dat levert onder de gangbare benamingen, liefst met vermelding van auteursnaam. Wat den onderhavigen „geslachtsnaam”. *Lobiviopsis* aangaat, dit is geen *wetenschappelijk vastgelegde* en dus ook geen algemeen erkende naam, welke dientengevolge geen recht van bestaan heeft en derhalve niet gebruikt mag worden.

Red.

VRAGENRUBRIEK.

Mej. W. v. A. te B. schrijft:

1e. Hoe komt het, dat mijn Euphorbiazaad, dat ik dit jaar zaaide, in het geheel niet kiemde? In U., waar ik bij Succulentakennissen informeerde, was men tegenover Euphorbiazaad ook nogal schichtig.

2e. Kan ik een uitgeschoten *Crassula columnaris* stekken? Ze zijn zoo leelijk met dat bruine stukje stam. Hoe komt het toch, dat deze planten hier zoo uitgerekt groeien?

Antwoord:

1e. Een kennis van me zaait Euphorbiazaad (bijv. *Euph. obesa*) altijd, direct na het rijpen: dus ongeveer in Juli of Augustus. Opkomst gewoonlijk 100 % Tijd van kiemen binnen de week.

Ik zelf zaaide dit jaar begin Maart *Euph. obesa*, *Euph. meloformis*, *Euph. bupleurifolia* en *Euph. Bojerii* in de huiskamer, zonder bodemwarmte, dus zoogenaamde „kalte Aussaat”. Het eerste zaadje ontkiemde na vier dagen, het tweede na drie weken, enz.; het laatste omstreeks half Juni in de kas. Verschillende zaden zijn niet gekiemd.

Uit het bovenstaande meen ik te mogen besluiten, dat het aanbeveling verdient, het zaad dadelijk na het oogsten te zaaien en verder bodemwarmte te geven. Dit laatste is midden in den zomer niet noodig.

In den laatsten tijd biedt men zaden aan van verschillende soorten *Euphorbia*'s, die onderling gekruist zijn. Waarschijnlijk hebben deze zaden minder kiemkracht dan zaden van de echte soorten.

2e. Het mooi opkweeken van hoog succulente *Crassula*soorten in ons klimaat is niet gemakkelijk. Vele van deze planten zijn afkomstig uit de Karroohoogvlakte. De gemiddelde regenval bedraagt daar per jaar 4.47 Eng. duim, dat is ± 114 m.M.

In ons land valt gemiddeld per jaar 700-800 m.M. regenwater. De regen op de Karroovlakte valt voornamelijk in de vier wintermaanden, soms ook in November en December. Deze twee maanden zomerregen oefenen weinig invloed uit op den groei, alleen voor het aanvullen van de waterreservoirs der Succulenten zijn zij van belang.

Weinig woestijnen hebben een troostelooser aanzien in de droge periode dan de Karroo. Groene planten zijn er niet te vinden, de geulen zijn droog en de hardsteenen „Kopjes”, die hier en daar op de Centrale Karroo verspreid liggen, schijnen de hitte als een spiegel terug te kaatsten. Gedurende den nacht is een koele Z.-O. bries overheerschend. De denkbeeldige lijn, welke de districten in streken met zomer- of met winterregens verdeelt, gaat door de Centrale Karroo in de buurt van Beaufort West. In den winter daalt in sommige nachten de temperatuur onder het vriespunt, en zijn de bergtoppen soms met sneeuw bedekt, die evenwel zelden op de

hoogvlakte zelf valt. Het gemiddelde dagelijksche temperatuursverschil is groot, n.l. 30° Fht. Door de intense droge lucht is de zomerhitte niet zeer drukkend. In de Noordelijke Karroo is de gemiddelde regenval per jaar nog minder, in het Westen 2 Eng. duim, dus 51 m.M. per jaar. De gemiddelde zomertemperatuur in de schaduw is 110° Fht.

We zien hieruit onder welke omstandigheden de hoogsucculente *Crassula*'s in hun vaderland groeien en weten, dat het dus niet gemakkelijk voor deze planten is, hier hun mooien, korten, gedrongen bouw in stand te houden.

Crassula columnaris. L. komt in het wildgroeijend voor in de buurt van Whitehill de eerste stopplaats voorbij Matjesfontein. Jacobsen geeft als vindplaats op: Klein-Namaqualand. De jaarlijkse regenval aldaar is ongeveer 6 Eng. duim = ± 150 m.M.

Crassula columnaris kunt u stekken, de beste tijd voor beworteling is Augustus. De plant begint n.l. in deze maand te groeien. Na het wortelen zeer, zeer zuinig zijn met water. De geheele bouw van de plant wijst op vochtopeneming uit de lucht. Zorg in den zomer voor zooveel mogelijk zon in de buitenlucht; de plantjes mogen gerust roodbruin worden. sw.

In de Maartaflevering van dit jaar komt een vraag voor van den Heer B. te H., die één enkel exemplaar van *Euphorbia obesa* bezit, hetwelk zaad gevormd heeft, terwijl bekend is, dat de plant tweehuizig is.

De Heer B. schreef nu, dat ook dit jaar de plant vruchtjes heeft voortgebracht. Deze *obesa* stelt ons dus opnieuw voor een merkwaardig feit. Toen ik den vorigen keer schreef: de *obesa* zal door de een of andere *Euphorbia* bestoven zijn, dacht ik, dat ik de kwestie al aardig had opgelost. Het is n.l. bekend, dat bij de Wolfsmelkachtigen de verschillende zeer uiteenlopende soorten elkander bevruchten kunnen. Toen ik nu de zaak met den Heer S w u s te besprak, vond deze bij zijn aantekeningen, waarschijnlijk overgenomen uit een Duitsch tijdschrift, het volgende: „in de Flora Capensis wordt alleen de vrouwelijke plant beschreven. De bloemsteel wordt als enkel beschreven, maar dikwijls is deze een of tweemaal vertakt. De mannelijke bloem lijkt op de vrouwelijke, ook hier zijn de bloemstelen vaak vertakt. Soms vindt men aan een mannelijke plant tweeslachtige bloemen en later kapsels (zaaddoosjes) “. De-Heer B. zal dus zulk een exemplaar bezitten. v. d. Th.

INHOUD: Aan de Lezers. — Conophytum N. E. Br. — *Euphorbia* en Cactus. — Het Leekenhoekje. — Planten waar men tweemaal plezier van heeft. — Behandeling van onze Mesems. — Zaaiproeven met cactuszaad uit Nederlandsch West-Indië. — Nomenclatuur Backeberg. — Cactusnamen. — Vragenrubriek.
